

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216987
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2014:6712216987.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľa GENERAL FACTORING a.s., so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, zast. HMG&PARTNERS s.r.o., IČO: 35 885 459, so sídlom Štefanovičova I1, 811 04 Bratislava proti odporcovi A. Ď., nar.XX.XX.XXXX, trvale bytom M..W. XX, XXX XX Y., štátny občan SR, zast. JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, so sídlom Nám. SNP č. 70/36, 960 01 Zvolen, IČO: 37 894 692 za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., IČO: 42 309 166, so sídlom Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, zast. Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, J.Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica o zaplatenie 12.762,54 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a.

O trovách konania rozhodne súd do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Dňa 03.10.2012 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľa zo dňa 25.09.2012, ktorým žiadal, aby súd platobným rozkazom zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 12.762,54 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 13,5% ročne zo sumy 9.456,50 € od 1.5.2007 do zaplatenia a zároveň, aby bol odporca povinný nahradiť mu trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 700,52 €.

Svoj návrh navrhovateľ zdôvodnil tým, že jeho právny predchodca Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004 a A. D., nar. XX.XX.XXXX a W. D.Á., nar. XX.XX.XXXX („ďalej len dlžníci“) uzatvorili dňa 5.4.2002 zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej „zmluva o úvere“), v súlade s ktorou im poskytol právny predchodca navrhovateľa mimoriadny medziúver pod č. 1861518906 vo výške 19.916,35 € (600.000 Sk) s tým, že po pridelení cieľovej sumy a splnení všetkých zmluvných podmienok sa mimoriadny medziúver zmení na stavebný úver č.1861518105 vo výške cca 9.958,18 € (300.000 Sk), pričom presná výška stavebného úveru sa bude rovnať rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy. Dlžník sa zaviazal do pridelenia cieľovej sumy splácať úroky z mimoriadneho medziúveru vo výške 8,5% ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 141,07 € (4.250 Sk). Po pridelení cieľovej sumy sa dlžník zaviazal splácať stavebný úver vrátane úrokov vo výške 4,7% ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 139,41 € (4.200 Sk). V zmysle článku VI bod 2 zmluvy o úvere v prípade, ak je dlžník v omeškaní viac ako dvoma splátkami alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti a v týchto prípadoch má navrhovateľ právo účtovací úrok z omeškania vo výške 0 3% ročne pri stavebnom úvere a 5% ročne pri mimoriadnom medziúvere z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu zo zostatku dlhu a zameškaných splátok. Odporca prevzal na seba ručením povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojia dlžníci. Prvá stavebná sporiteľňa ako postupca postúpila navrhovateľovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.5.2007 predmetnú pohľadávku, ktorej zaplatenie je predmetom tohto

návrhu. Dlžník nespĺnil svoj zázvazok vyplývajúci mu zo zmluvy o úvere riadne a včas a z tohto dôvodu právny predchodca navrhovateľa odstúpil od zmluvy o úvere listom zo dňa 2.12.2003. Odstúpenie od zmluvy bolo v súlade s ustanovením § 306 Obchodného zákonníka oznámené aj odporcovi listom zo dňa 2.12.2003. Dlžníci dňa 5.4.2002 spísali u notára JUDr. Želmíry Boborovej notársku zápisnicu N144/02, Nz 148/02, v ktorej dlžníci výslovne súhlasili s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice podľa Občianskeho súdneho poriadku, resp. s exekúciou podľa Exekučného poriadku, a v prípade neplnenia svojho zázvazku zo zmluvy o úvere za podmienok v nej uvedených a to na celý majetok, a to i v prípade, že by došlo zo strany právneho predchodcu navrhovateľa k odstúpeniu od zmluvy o úvere a na jej písomnú výzvu v stanovenej lehote nevrátia celý zostatok dlhu. Nakoľko ani napriek opakovaným výzvam zo strany právneho predchodcu navrhovateľa nepristúpili dlžníci ani odporca ako ručiteľ k úhrade predmetného zázvazku, uplatnil si právny predchodca navrhovateľa predmetnú pohľadávku voči dlžníkovi v exekučnom konaní podaním návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 12.3.2004 na exekútorskom úrade JUDr. Dušana Mrenicu. Predmetné exekučné konanie sp.zn. EX 88/2004 nespĺnilo svoj účel, keďže vzhľadom na nedostatočný majetok dlžníkov nedošlo prostredníctvom exekučného konania k úhrade pohľadávky navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu pristúpil navrhovateľ k využitiu poskytnutého ručiteľského vyhlásenia odporcu a domáha sa voči nemu úhrady predmetnej pohľadávky prostredníctvom tohto návrhu na začatie konania. Po postúpení predmetnej pohľadávky na súčasného navrhovateľa nebola na úhradu zázvazku poukázaná žiadna platba a z tohto dôvodu sa navrhovateľ pri vyčíslení pohľadávky pridržiava jej vyčíslenia poskytnutého pri jej postúpení pôvodným vlastníkom pohľadávky. Pohľadávka navrhovateľa zo zmluvy o úvere bola po započítaní poslednej platby dňa 30.4.2007 vo výške 12.762,54 € , z toho istina vo výške 9.359,57 €, nezaplatené úroky vo výške 3.306,04 € a poplatky vo výške 96,93 €. Pokiaľ ide o premlčanie zázvazku poukázal navrhovateľ na ustanovenie § 310 Obchodného zákonníka v nadväznosti na akcesorický charakter a účel ručenia, keď Obchodný zákonník vyslovuje nepriamo zákaz (nemožnosť) premlčania práv veriteľa voči ručiteľovi pred momentom premlčania práva voči dlžníkovi. Celý zázvazok vzniknutý na základe zmluvy o úvere sa stal splatným dňa 2.12.2003 odstúpením od zmluvy o úvere. Dňa 22.3.2004 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ trval na tom, že podanie návrhu na začatie exekučného konania je právnym úkonom, ktorý sa považuje podľa predpisu upravujúceho súdne konanie za uplatnenie práva už v začatom konaní a má za následok spočívanie premlčacej doby, t.j. premlčacia doba prestáva plynúť a to z dôvodu, že exekučné konanie je súčasťou súdneho konania a oprávnený, ktorý sa domáha núteného výkonu priznaného/uznaného práva, požíva právo na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods.1 Ústavy SR a bolo by jednoznačne v rozpore s účelom a cieľom exekučného konania, ak by začatie exekučného konania nemalo za následok spočívanie premlčacej doby. Uvedený prístup by viedol k situáciám, kedy by povinný počas exekučného konania mohol úspešne uplatniť námietku premlčania, čím by sa výrazne oslabilo postavenie oprávneného. Podanie návrhu na začatie exekúcie voči dlžníkom malo za následok, že premlčacia doba prestala týmto okamihom plynúť, spočívala. Keďže v zmysle zákonnej úpravy akcesorickej povahy ručiteľského zázvazku k hlavnému zázvazku sa právo veriteľa voči ručiteľovi nepremičí skôr ako právo veriteľa voči dlžníkovi mal zato, že nárok navrhovateľa na zaplatenie voči odporcovi uplatnený týmto návrhom je uplatnený v lehote a neexistuje prekážka jeho priznania. Po právnej stránke navrhovateľ zdôvodnil svoj návrh odkazom na ustanovenie § 504 , § 303, § 306 ods.1 prvá veta , § 310, § 311 ods.1 , § 402 a § 497 Obchodného zákonníka a zároveň poukázal na komentár Exekučného poriadku JUDr. Tomašoviča a O. A..

Na návrh vydal súd dňa 14.11.2012 platobný rozkaz, sp.zn. 33Ro/197/2012-48, ktorý bol odporcovi doručený dňa 18.12.2012, proti ktorému podal odporca dňa 31.12.2012 odpor zo dňa 31.12.2012, v ktorom okrem iného uviedol, že má zásadné výhrady voči skutkovým a právnym tvrdeniam žalobcu obsiahnutým v jeho návrhu zo dňa 25.9.2012, pričom tieto nároky v celom rozsahu popiera a neuznáva, keďže navrhovateľ nepreukázal a nedoložil skutkové a právne tvrdenia vrátane jednotlivých položiek (nárokov), ktorých sa voči odporcovi domáha náležitým a relevantným spôsobom. Odporca tiež trval na tom, že predmetnú vec nie je možné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, pretože z okolností uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere, najmä s ohľadom na povahu zmluvných strán -subjektov právneho vzťahu je zrejmé, že právny predchodca navrhovateľa (veriteľ) pri uzatváraní zmluvy o úvere koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s dlžníkmi ako fyzickými osobami nepodnikateľmi. Skutočnosť, že právna úprava danej zmluvy je v systéme právneho poriadku v SR obsiahnutá v zákone č. 513/1991 Z.z. (Obchodný zákonník) nemá za následok skutočnosť, že na predmetný právny vzťah sa nevzťahuje pôsobnosť príslušných vnútroštátnych a európskych noriem o ochrane spotrebiteľa. Táto zmluva má preto jednoznačne povahu spotrebiteľskej zmluvy ako občianskoprávneho inštitútu a je na mieste jej právne posudzovanie podľa Občianskeho zákonníka.

Odporca zároveň poukázal na skutočnosť, že dňa 5.4.2002, teda v deň spísania zmluvy o úvere bola v notárskom úrade JUDr. Boborovej spísaná notárska zápisnica pod č. N 144/02, obsahom ktorej bolo vyhlásenie o uznaní dlhu a súhlase dlžníkov a záložcu s exekúciou. Aj v zmysle uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica z 31.8.2010 sp.zn.15Co E147/2010 (ako aj v zmysle ostatnej súdnej praxi založenej rozhodnutiami iných súdov) však takáto notárska zápisnica nie je a nemôže byť relevantným, materiálne vykonateľným exekučným dôvodom z titulu, že v čase uznania dlhu a vyhlásenia povinnej osoby o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ešte žiadny dlh neexistoval a uznať možno len dlh, ktorý už vznikol a nie ten, ktorý v budúcnosti ešte len možno vznikne. V celej zápisnici navyše chýba akákoľvek zmienka o zabezpečení záväzku prostredníctvom ručenia, na základe ktorého berie ručiteľ voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník (odporca nebol účastníkom právnych vzťahov-osvedčenia o vyhlásení o uznaní dlhu a súhlase s exekúciou). Z opísaných dôvodov je predmetná zápisnica, resp. v nej konštatované právne úkony neplatná je (absolútne), nemá a nemôže mať povahu regulárne exekučného titulu a exekúcia vedená na základe takéhoto titulu je neprípustná (v danom prípade musí byť zastavená). Právne názory navrhovateľa ohľadne nepremlčania záväzku, na základe ustanovenia § 310 Obchodného zákonníka pokladá odporca za účelové konštrukcie smerujúce k obhájeniu svojho vlastného zámeru smerujúceho k vymoženiu predmetnej medzičasom zjavne premlčanej pohľadávky a to bez akejkoľvek akceptácie objektívneho skutkového i právneho stavu veci. Rovnaké znaky vykazujú i tvrdenia navrhovateľa o spočívajú premlčacej doby vo vzťahu k ručiteľovi (odporcovi) počas exekučného konania vedeného voči dlžníkom. Odporca spochybnil aj otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa z dôvodu nepreukázaných okolností ohľadom postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na navrhovateľa, keďže navrhovateľovi nebola so žalobným návrhom doručená zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 4.5.2007, a ani o tomto akte nebol odporca predpísaným spôsobom oboznámený zo strany navrhovateľa. Z týchto dôvodov odporca voči všetkým nárokom uplatneným navrhovateľom v návrhu na začatie konania vzniesol námietku premlčania. Následne žiadali žalobný návrh navrhovateľa zamietnuť a odporcovi priznať náhradu trov konania.

K podanému odporu odporcu bolo dňa 5.2.2013 na tunajší súd doručené vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 1.2.2013, v ktorom okrem iného uviedol, že v čase uzavretia zmluvy o úvere, ktorej súčasťou je aj vyhlásenie odporcu ohľadne ručenia, t.j. 5.4.2002 bola síce v právnom poriadku SR obsiahnutá úprava spotrebiteľských zmlúv v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, pokiaľ ide o jej vymedzenie ako tzv. typovej zmluvy, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, avšak táto úprava nevymedzovala výlučnú aplikáciu Občianskeho zákonníka na právne vzťahy založené Obchodným zákonníkom z dôvodu, že takáto aplikácia je na prospech spotrebiteľovi a teda, že aplikácia Obchodného zákonníka je v neprospech spotrebiteľa, resp., že by aplikácia ustanovenia Obchodného zákonníka bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zákonom o ochrane spotrebiteľa v čase podpísania zmluvy o úvere boli implementované do nášho právneho poriadku smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/95/ES z 3.12.2001 o všeobecnej bezpečnosti výrobkov, smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27E z 19.5.1998 o predbežných opatreniach na ochranu spotrebiteľských záujmov v znení smernice Európskeho parlamentu a Rady 99/44/ES, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES. Týmto zákonom však nebola implementovaná smernica Rady 93/19/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko táto bola do nášho právneho poriadku implementovaná až zákonom č.150/2004 Z.z. účinný od 1.4.2004, ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník. Až táto novela špecifikovala definíciu spotrebiteľských zmlúv a neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách, pričom v zmysle § 52 ods.1 OZ stanovila čo sa rozumie pod spotrebiteľskými zmluvami, z ktorého má vyplývať, že ustanovenia O Z o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných zmluvných podmienkach nie je možné aplikovať aj na zmluvné vzťahy vzniknuté podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Až novelou OZ v znení zákona č.568/2007 účinného od 1.1.2008 sa rozšírila pôsobnosť OZ aj na zmluvy a právne vzťahy vzniknuté podľa iných právnych predpisov a teda aj podľa Obchodného zákonníka s poukazom na ustanovenie § 52 ods.1 OZ v znení účinnom v danom čase. Taktiež od účinnosti tejto novely bolo zavedené ustanovenie § 52 ods.2, v ktorom sa vymedzila výlučná aplikácia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V zmysle uvedeného mali zato, že nakoľko právna úprava v čase uzavretia zmluvy o úvere nevymedzovala ako spotrebiteľskú zmluvu aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka a taktiež táto právna úprava nevymedzovala výlučnú pôsobnosť Občianskeho zákonníka na právne vzťahy založené Obchodným zákonníkom, nemožno v danom prípade posúdiť predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka, a teda nemožno v danom prípade posúdiť inštitút premlčania, resp. inštitút ručenia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a aplikovať ho na vzťah založený Obchodným zákonníkom. Z tohto

dôvodu trvali na tom, že nie je možné vylúčiť pôsobnosť a aplikáciu ustanovenia § 310 Obchodného zákonníka. Navyše navrhovateľ poukázal na to, že aplikácia ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.10.2001 do 30.6.2006 tento sa nevzťahoval na predmetnú zmluvu o stavebnom úvere a medziúvere s poukazom na ustanovenie § 1 ods.2 písm.a) predmetného zákona. Taktiež trvali na tom, že neobstojí argumentácia v zmysle § 879f ods.3 OZ ohľadne zosúladenia spotrebiteľských zmlúv s ustanoveniami § 53 až § 54 OZ, keďže ako bolo už predtým uvedené v čase uzavretia zmluvy o úvere právna úprava OZ nepovažoval za spotrebiteľskú zmluvu, zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka. Taktiež mali zato, že inštitút premlčania a inštitút ručenia sú inštitútmi upravenými zákonom a ako také nemôžu byť posudzované ako podmienka zmluvy v zmysle § 54 ods.1 OZ, keď zároveň poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave v zmysle uznesenia č.k.7C 99/2010 na strane 5 a 6. K výhradám odporcu ohľadne exekučného titulu (notárskej zápisnice) uviedli, že podľa ich názoru sú irelevantné a s predmetným sporom nesúvisia, keďže predmetné exekučné konanie vedené pod sp.zn. EX 88/04 nebolo k dnešnému dňu zastavené, čo má za následok spočívajúce premlčacej doby v zmysle § 402 Obchodného zákonníka. Zároveň poukázali na ustanovenie § 41 ods.2 písm.c) Exekučného poriadku, ktorý vymedzuje náležitosti notárskej zápisnice ako spôsobilého exekučného titulu s tým, že predmetná notárska zápisnica tieto náležitosti spĺňa a s touto otázkou sa už vysporiadal exekučný súd tým spôsobom, že udelil poverenie na vykonanie exekúcie. K námietke odporcu, že v notárskej zápisnici chýba zmienka o zabezpečení záväzku prostredníctvom ručenia, tiež označili za irelevantnú, pretože pohľadávka, ktorú si uplatňujú vznikla na základe zmluvy o úvere, ktorej obsahom je ručiteľské vyhlásenie a nie na základe notárskej zápisnice, ktorá predstavovala len zabezpečenie záväzku zo strany dlžníka. A ak by predmetná notárska zápisnica obsahovala aj ručiteľské vyhlásenie, došlo by automaticky k jej vymáhaniu aj voči odporcovi prostredníctvom exekúcie. K námietke odporcu ohľadne aktívnej legitímácie navrhovateľa uviedli, že účinky postúpenia pohľadávky aj voči ručiteľovi nastávajú v zmysle § 526 ods.1 OZ oznámením dlžníkovi zo strany postupcu, resp. preukázaním zo strany postupníka, k čomu došlo už v priebehu exekučného konania vedeného voči dlžníkom napriek tomu, že § 528 ods.1 OZ ukladá postupcovi povinnosť podať správu osobe, ktorá zabezpečenie záväzku poskytla nespája s jej nesplnením žiadnu sankciu. Posúdenie záväzkového vzťahu vzniknutého na základe identickej zmluvy o úvere a aplikáciu Obchodného zákonníka v danom prípade mal rovnako posúdiť aj Krajský súd v Nitre v uznesení č.k. 9Co 162/2012-136 na str. 7 a 8.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 31.5.2013, sp.zn.10C 1/2013-114, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.7.2013 súd toto konanie prerušil do času nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o návrhu povinných A. D., nar.XX.X.XXXX a W. D., nar. XX.XX.XXXX na zastavenie exekúcie vedenej pod sp.zn. M-EX 88/2004 (pôvodným súdnym exekútorom JUDr. Dašanom Mrenicom) v súčasnosti ustanoveným náhradníkom súdnym exekútorom Mgr. Milanom Somíkom na Okresnom súde Zvolen ako exekučnom súde vedenej pod sp.zn. 11Er /883/2004.

Dňa 20.8.2014 bol na tunajší súd doručený prostredníctvom faxu návrh na prerušenie konania v zmysle § 109 ods.2 písm.c) O.s.p. zo dňa 19.8.2014, ktorý bol následne súdu doručený dňa 21.8.2014 aj poštou, ktorý zdôvodnili tým, že navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal dňa 18.8.2014 podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania v zmysle ustanovenia § 243f O.s.p. proti uzneseniu OS Zvolen sp.zn. 11Er/833/2004 zo dňa 2.4.2014, ktorým bolo zastavené exekučné konanie, a ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.5.2014, s tým, že žalobca to urobil z dôvodu, že postupom exekučného súdu mu bola ako oprávnenému odňatá možnosť konať pred súdom. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal, aby súd predmetné súdne konanie vedené pod sp.zn. 10C/1/2013 prerušil do právoplatného skončenia konania o mimoriadnom dovolaní.

O tomto návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo rozhodnuté uznesením tunajšieho súdu zo dňa 12.9.2014, sp.zn. 10C 1/2013 -184, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8.10.2014, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 20.2.2013, na ktorom vec meritórne prejednal a následne nariadil pojednávanie na deň 5.11.2014, na ktoré sa nedostavil navrhovateľ, ani právny zástupca navrhovateľa, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Dostavil sa odporca , a tiež právny zástupca odporcu prostredníctvom substitučeného splnomocnenca s tým, že právny zástupca odporcu mal tiež doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Navrhovateľ, resp. právny zástupca navrhovateľa neúčast' na pojednávaní neospravedlnili, ani nežiadali pojednávanie odročiť. Súd postupoval v súlade s § 101 ods.2 O.s.p., vec na pojednávaní prejednal a rozhodol.

Na pojednávaniach súd vykonal dokazovanie výsluchom odporcu, oboznámil sa s prednesmi právnych zástupcov, a tiež vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložili účastníci konania a to zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 04.05.2007 vrátane prílohy z čl.10-14, notársku zápisnicu č. N 144/02, Nz 148/02 zo dňa 5.4.2002 z čl.15 -17, zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 5.4.2002 z čl.18-22, doručenkou z čl. 24, návrh na vykonanie exekúcie z čl. 25-27, doručenky z čl.28-33, odstúpenie od zmluvy zo dňa 2.12.2003 z čl.34, 38,43, poštové doručenky z čl.39-42, výpis z účtu konta medziúveru na meno dlžníka A. D. z čl.109-111 a oboznámil sa s originálom uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 02.04.2014, sp.zn. 11Er 883/2004-44, pričom zistil tento skutkový stav.

Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní súd zistil, že sa pridrižava v celom rozsahu podaného žalobného návrhu a ich ďalších písomných vyjadrení. Nad rámec toho na otázky súdu uviedla, že voči odporcovi k oznámeniu, resp. preukázaniu postúpenia predmetnej pohľadávky malo dôjsť v priebehu exekučného konania s tým, že doklad o tom nemala v tom čase k dispozícii. Na ďalšiu otázku súdu, aby sa vyjadrila aké položky sa nachádzajú na účtovnom doklade v spise na čl.37, resp. či disponujú podrobnou platobnou históriou úverového účtu dlžníkov z predmetnej úverovej zmluvy uviedla, že k tomuto dokladu sa vyjadriť nevie a doklad preukazujúci započítanie jednotlivých položiek úverového účtu doloží súd dodatočne. Na otázku súdu, či pohľadávka tak ako je uvedená v petite návrhu, ktorá má pozostávať z istiny a z nezaplatených úrokov vyčíslených k 30.4.2007 vo výške 3.306,04 €, či sa jedná o úroky z úveru alebo úroky z omeškania uviedla, že sa jedná o úroky z úveru.

Z prednesov právnych zástupcov odporcu na pojednávaniach súd zistil, že sa v celom rozsahu pridrižavajú podaného odporu a ďalších svojich písomných vyjadrení s tým, že nad rámec toho k veci uviedli, že aj keď zmluva bola uzavretá v roku 2002, keď v Občianskom zákonníku ešte neboli obsiahnuté ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa majú zato, že predmetný vzťah je potrebné skúmať aj s ohľadom na dobré mravy. Aj v čase uzavretia predmetnej zmluvy boli neprijateľné podmienky upravené v smernici EHS 93/13 ods.1 písm.e) až q) s tým, že táto smernica bola neskôr implementovaná aj do nášho právneho poriadku. Taktiež poukázali na už v podanom odpore uplatnenú námietku premlčania, pričom tento inštitút je podľa nich potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne poukázali na § 101 OZ, na základe čoho premlčacia doba voči odporcovi začala plynúť najneskôr 2.12.2003, teda odstúpením od zmluvy o úvere zo strany navrhovateľa a uplynula dňa 2.12.2006. Trvali na tom, aby sa otázkou premlčania súd zaoberal v prvom rade s ohľadom na zásadu hospodárnosti konania. Uviedli, že dňa 10.1.2013 bol podaný návrh dlžníkov v predmetnom exekučnom konaní na zastavenie exekúcie. Čo sa týka samotnej zmluvy o úvere trvali na tom, že sa jedná o formulárovú zmluvu v ktorej či už dlžníci ako i ručiteľ nemali možnosť ovplyvniť jej obsah, vzhľadom na rozsiahlosť a formu zmluvných dojednaní sa nemohli náležite oboznámiť zo všetkými zmluvnými dojednaniami, keďže žiadny z nich nemal ani právnické, ani inžinierske vzdelanie a taktiež namietali, že navrhovateľ nepreukázal jednotlivé položky ako nároky, ohľadne ktorých sa návrhom na začatie konania voči odporcovi domáhal. Ohľadne aplikácie Občianskeho zákonníka aj vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, resp. neaplikovanie Obchodného zákonníka poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR I ÚS 402/2013, v ktorom sa mal riešiť obdobný prípad, keď zmluvný vzťah vznikol ešte pred 1.4.2004, v ktorom Ústavný súd poukázal nato, že ochrana spotrebiteľa v tomto období bola upravená v zákone č. 634/92 o ochrane spotrebiteľa, konkrétne § 2 ods.1 obsahuje definíciu spotrebiteľa a § 23a ods.1 obsahuje definíciu typovej zmluvy. Podľa ich názoru v konaní bolo preukázané, že p. D. s manželkou si predmetný úver brali na osobné potreby a nie za účelom podnikania a teda prvotný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, čiže zmluva o mimoriadnom medziúvere je formulárovou, typovou zmluvou kde sa menia iba číselné, resp. osobné údaje účastníkov, a tiež vyjadrili názor, že právna ochrana spotrebiteľa bola zabezpečená aj pred 1.4.2004, keď poukázali na ustanovenie § 879f ods.3 a 4 OZ, v zmysle ktorého sa mali spotrebiteľské zmluvy zosúladiť v zákonnej lehote v zmysle § 53 a 54 OZ a ak sa tak nestalo, tieto zmluvy sa stali neplatnými. Nepopreli, že úver je absolútnym obchodom, avšak trvali na tom, že v konkrétnom prípade sa jednalo o občianskoprávny vzťah, na ktoré je potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s tým, že pokiaľ v našom právnom poriadku existuje duplicitná právna úprava inštitútov, tak v občianskom ako i obchodnom práve, má sa v prípade, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah uplatniť právna úprava Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázali aj na rozhodnutie NS SR sp.zn.5Mcdo 20/09 ako i na rozhodnutie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 61Cb 221/09, ktoré sú v súlade s týmito prezentovanými názormi. V citovaných rozhodnutiach je riešená aj otázka použitia nevýhodnejšieho obchodného práva pre spotrebiteľa, ktorého samotné použitie zhoršuje postavenie spotrebiteľa a je preto pre neho nevýhodnejšie. Tiež poukázali na rozhodnutie KS v Prešove 6Co 26/12 kde sa pojednáva o tom, že nakoľko Občiansky zákonník upravuje otázku premlčania výhodnejšie pre spotrebiteľa, tak je potrebné v tomto prípade

postupovať v zmysle Občianskeho zákonníka a teda v prípade kolízií noriem obchodného a občianskeho práva má mať v týchto prípadoch prednosť Občiansky zákonník. V rozpore so svojimi predchádzajúcimi tvrdeniami ohľadne začatia plynutia premlčacej doby uviedli, že je podľa nich možné použiť aj § 101 OZ, pretože odstúpenie ako moment, od ktorého začína plynúť premlčacia doba je rozhodný práve pri obchodných vzťahoch a podľa § 101 OZ začína plynúť premlčacia doba prvý raz odvtedy, keď mohlo byť právo uplatnené a v zmysle predloženej platobnej histórie bol vklad robený 16.5.2003 a potom až 16.1.2004 a teda v zmysle príslušných ustanovení úverovej zmluvy, ktorá umožňovala veriteľovi odstúpiť od nej v prípade, že boli dlžníci v omeškaní s dvomi splátkami alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace mali zato, že k odstúpeniu od zmluvy mohlo dôjsť aj skôr, a teda skôr mala začať plynúť aj premlčacia doba a nie od 2.12.2003 ako to pôvodne uvádzali. Tiež poukázali nato, že ručiteľské prehlásenie nebolo spísané samostatne, ale bolo iba súčasťou úverovej zmluvy a v tejto časti ponechali na zváženie súdu, či je toto ručiteľské prehlásenie tak ako je v tejto úverovej zmluve zakotvené platným právny úkonom a v tejto súvislosti poukázali na ustanovenie § 546 OZ, resp. dôvodovú správu k nemu v tom zmysle, že náležitosti, ktoré mali byť súčasťou tohto ručiteľského prehlásenia neboli v ňom zahrnuté a neboli odporcami známe a odporcami nebol ani známy obsah úverovej zmluvy a táto mu nebola ani predložená k nahliadnutiu, pretože obsah zmluvy riešili samotní dlžníci, resp. dlžník a spoludlžník, ale odporca sa so zmluvou oboznámil až potom čo mu bol doručený žalobný návrh. V súvislosti s exekučným konaním uviedli, že počas predmetného exekučného konania premlčacia doba plynula ďalej a teda trvali na tom, že žalobu je potrebné zamietnuť pre premlčanie. V prípade, že by si súd neosvojil tento právny názor ohľadne premlčania vyjadrili sa stručne aj k samotnému nároku uplatneného v predmetnej žalobe, keď pokiaľ ide o požadované poplatky, poukázali na judikatúru Európskeho súdneho dvora ako i rozhodnutia súdov v ČR, z ktorých vyplýva, že na poplatky za vedenie účtu nemá mať banka nárok, pretože sa jedná o jej vlastný náklad s tým, že táto povinnosť viesť účtovníctvo jej vyplýva zo zákona o účtovníctve a účtovné operácie sú bežnou činnosťou a ako podnikateľský subjekt nemôže túto svoju povinnosť prenášať na spotrebiteľa. Tiež spochybnili ako nejasné, na základe čoho si navrhovateľ uplatňuje úrok z omeškania od 1.5.2007, či sa to má viazať na postúpenie predmetnej pohľadávky a rovnako trvali na tom, že v tejto časti ako aj v časti úroku z omeškania je návrh nepreskúmateľný, keď navrhovateľ neozrejmil, ako bola konkrétne vypočítaná čiastka 3.306,04 € z titulu úroku z úveru, či bola uplatňovaná úroková sadzba 8,5% alebo tam bol zahrnutý aj sankčný úrok, teda úrok z omeškania vo výške 13,5% , a tiež poukázali na ustanovenie § 549 OZ, v zmysle ktorého ručiteľ má právo odoprieť plnenie v prípade, že veriteľ zavinil, že pohľadávku nemohol uspokojiť dlžník, keď poukázali na článok 3 predmetnej notárskej zápisnice, z ktorého má vyplývať, že v tomto prípade dlžníci uznávali dlh, avšak tento v skutočnosti v tom čase ešte žiaden neexistoval, keďže v danom čase nebolo v prospech dlžníkov ani plnené, teda nebol poskytnutý medziúver, keď aj z platobnej histórie účtu týkajúceho sa predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že medziúver bol poskytnutý až dňa 23.4.2002 a notárska zápisnica je zo dňa 5.4.2002. Taktiež poukázali nato, že strana, na ktorej sa nachádzalo ručiteľské prehlásenie nie je číslovaná, na rozdiel od iných strán zmluvy o mimoriadnom medziúvere, a teda je otázne, či je súčasťou zmluvy o mimoriadnom medziúvere alebo to bola samostatná listina. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s ich námietkou premlčania, žiadali doplniť dokazovanie ohľadne špecifikácie uplatnených nárokov zo strany navrhovateľa. Pre prípad úspechu si uplatnili náhradu trov konania s tým, že ich výšku by vyčíslili v zákonnej lehote.

Z výsluchu odporcu na pojednávaní súd zistil, že na otázku súdu za akých okolností podpísal ručiteľské prehlásenie uviedol, že za ním prišla domov sestra zo švagrom, či by im nešiel za ručiteľa, on nemal dôvod vtedy nesúhlasiť lebo vedel, že sestra je zamestnaná, pracovala v nemocnici a švagor robil ako stavebný robotník. Úver začala splácať sestra, potom však v nemocnici prepúšťali a on sa až následne dozvedel, že to prestala platiť, myslí si však, že to mal prebrať tú povinnosť jej muž. Na otázku súdu, či si pamätá kde bolo podpisované to ručiteľské prehlásenie, či ako súčasť zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uviedol, že si nepamätá ani to, či to bolo podpisované v banke alebo u neho doma a či mali vtedy so sebou papiere. Na otázku súdu, či si predmetnú zmluvu prečítal uviedol, že si prečítal hlavne tú poslednú časť, ktorá sa týkala jeho. Na otázku súdu, či vedel koľko dlžia a v akých splátkach, resp. dokedy to majú zaplatiť uviedol, že to koľko dlžia vedel, ale tie ďalšie veci o tých vedomosť nemal. Na otázku súdu, či mu bola poskytnutá predmetná zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, resp. či si ju žiadal k nahliadnutiu pred podpisom ručenia uviedol, že nevie od koho by ju mal žiadať, či od sestry, už si presne nepamätal ako to vlastne bolo.

Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.5.2007 súd zistil, že bola uzavretá medzi Prvou stavebnou sporiteľnou a.s., IČO: 31 335 004 ako postupcom a fy GENERAL FACTORING a.s., IČO: 35 838 825 ako postupníkom s tým, že predmetom tejto zmluvy je postúpenie súboru pohľadávok v počte 303 ks, ktoré vznikli na základe úverov poskytnutých postupcom tretím osobám, a ktoré sú špecifikované v prílohách

č. 1/Aa 1B tejto zmluvy. Postupca postúpil postupníkovi tieto pohľadávky spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými a to dňom účinnosti tejto zmluvy a za podmienok v nej stanovených a postupník prehlásil, že postúpené pohľadávky prijíma a zväzuje sa za ne zaplatiť odplatu za podmienok stanovených v tejto zmluve. Zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami. Z pripojenej prílohy vyplýva, že pod poradovým č.216 je uvedené č. zmluvy 18661518906, ako dlžník je uvedený A. D., M..W. XXXX/XX Y., rok začatia vymáhania 2003, cieľová suma 600.000 Sk, úroková sadzba 8,5%, celková dlžná suma 384.484,20 €, istina 281.966,30, nezaplatené úroky 99.597,90, štádium vymáhania exekúcia JUDr. Dušan Mrenica Ex 88/04, spôsob zabezpečenia ručiteľ, notárska zápisnica áno.

Z notárskej zápisnice spísanej v notárskom úrade JUDr. Želmíry Boborovej, so sídlom vo Zvolene dňa 5.4.2002, sp.zn. N 144/02, Nz 148/02 súd zistil, že do tejto notárskej zápisnice bolo spísané osvedčenie o vyhlásení o uznaní dlhu a súhlase dlžníka a záložcu s exekúciou, v ktorej A. D. a jeho manželka W. D. ako stavebný sporiteľ a dlžník, resp. spoludlžníčka vyhlásili, že dňa 5.4.2002 uzavreli s Prvou stavebnou sporiteľňou a.s. zmluvu o mimoriadnom medziúvere č.1861518906 a stavebnom úvere č.1861518105, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 600.000 Sk pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa tento mal zmeniť na stavebný úver vo výške cca 300.000 Sk. Tieto povinné osoby vyhlásili, že tento svoj dlh v plnom rozsahu čo do základu i do výšky uznávajú. A. D. a manželka W. D. vyhlásili, že ak dôjde k plneniu zo strany osoby oprávnenej podľa zmluvy o mimoriadnom medziúvere citovanej v bode I, II notárskeho zápisu súhlasia s tým, aby v prípade nesplnenia ich záväzku za podmienok uvedených v predmetnej zmluve sa táto notárskej zápisnica stala vykonateľným titulom pre výkon rozhodnutia podľa § 274 písm.e) O.s.p., resp. pre exekúciu podľa § 41 ods.2 zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) a to na celý hnutelný a nehnuteľný majetok ako povinných osôb. Zároveň vyhlásili, že súhlasia s exekúciou aj v prípade, že by došlo zo strany sporiteľne k odstúpeniu od zmluvy s tým, že dlžník a spoludlžníčka (povinné osoby) súhlasia s exekúciou do výšky zostatku celého dlhu na všetok ich hnutelný aj nehnuteľný majetok.

Zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 5.4.2002 súd zistil, že ako veriteľ je tu uvedená Prvá stavebná sporiteľňa a.s., IČO: 31 335 004, ako dlžník A. D., nar. XX.X.XXXX ako spoludlžník W. D., nar. XX.XX.XXXX, ako ručiteľ A. Ď., nar. XX.XX.XXXX. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod č. 1861518906 vo výške 600.000 Sk, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver pod č. 1861518105 vo výške cca 300.000 Sk s tým, že presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Dlžník bol viazaný dohodnutým účelom t.j. mimoriadny medziúver, prípadne stavebný úver mohol použiť na financovanie bytových potrieb zvolenou formou na území SR, keď v bode 2 tejto zmluvy pod písm.a) až i) sú uvedené účely mimoriadneho úveru, resp. stavebného úveru, na ktoré je možné tieto použiť. Dlžník sa zároveň zaviazal použiť celú sumu poskytnutého mimoriadneho medziúveru, resp. stavebného úveru na stavebný účel, na realizáciu ktorého sa mimoriadny medziúver, resp. stavebný úver poskytol. Výška úrokovej sadzby mimoriadneho medziúveru bola 8,5% ročne ku dňu uzavretia zmluvy. Do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník zaviazal splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 4.250 Sk s tým, že bola dojednaná aj splatnosť splátok úveru a pokiaľ ide o stavebný úver, tam sa dlžník zaviazal uhradiť plnú výšku stavebného úveru vrátane úrokov vo výške 4,7% ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 4.200 Sk. V článku III Zabezpečenie bod I ďalšie zabezpečenie ods.2 je uvedené, že písomným prehlásením preberá ručiteľ, v prípade, že je úver zabezpečený aj záväzkom ručiteľa, voči veriteľovi povinnosť vyplývajúcu z ručenia. Ďalej bolo v zmluve dojednané, že ak je dlžník v omeškaní so splátkou, má veriteľ právo účtovať si 3 % ročne úrok pri stavebnom úvere a 5% ročne úrok pri mimoriadnom medziúvere z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu zo zameškaných splátok. V prípade omeškania dlžníka s viac ako dvoma splátkami alebo jednou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace bol veriteľ oprávnený požadovať zaplatenie celého zostatku dlhu pred dohodnutou dobou splatnosti. V závere za podpisom dlžníka a podpisom spoludlžníka je uvedené, že ručiteľ prehlasuje, že na seba berie voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Ručiteľ podpisuje zmluvu až po podpísané zmluvy dlžníkom a spoludlžníkom. V kolónke A. Ď., s uvedením rodného čísla sa nachádza dátum 5.4.2002 a nečitateľný podpis.

Z poštovej doručky vyplýva, že ako odosielateľ je tu uvedená Prvá stavebná sporiteľňa a.s., ako adresát Exekútorický úrad, súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica Zvolen, v predmete je uvedené krak/návrh/klima s tým, že písomnosť bola prevzatá adresátom dňa 22.3.2004.

Z návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 12.3.2004 súd zistil, že je tu uvedený ako oprávnený Prvá stavebná sporiteľňa a.s., ako povinný v I.rade A. D., nar. XX.X.XXXX, ako povinný v 2.rade W. D., nar. XX.XX.XXXX, ako exekučný titul je uvedená notárska zápisnica č. N 144/02 a Nz 148/02 zo dňa 5.4.2002 spísaná na Notárskom úrade vo Zvolene, notárkou JUDr. Želmírou Boborovou, ako adresát je tu uvedený Exekútorický úrad JUDr. Dušan Mrenica, súdny exekútor Zvolen. Oprávnený týmto navrhol, aby súdny exekútor vykonal exekúciu, ktorou bude uspokojená pohľadávka oprávneného a jej príslušenstvo na podklade notárskej zápisnice N 144/02, Nz 148/02 zo dňa 5.4.2002 a to dlžná suma 320.452,70 Sk s 8,5% úrokom ročne zo sumy 285.102,30 SK od 1.3.2004 do zaplatenia, náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku vo výške 320 Sk (overovanie listín) a 500 Sk (poplatok za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi) a trovy exekúcie.

Z pripojených poštových doručení súd zistil, že ako odosielateľ je na všetkých troch uvedená Prvá stavebná sporiteľňa a.s., ako adresát je na všetkých troch uvedený A. D. na dvoch s adresou M..W. XXXX/XX Y. na jednej s adresou Y. XXXX/X, Y. s tým, že ako predmet je uvedené odstúpenie zo dňa 2.12.2003, č.0617166-4, pričom ani jedna z týchto zásielok nebola prevzatá v odbernej lehote, keď sa jedná o zásielky zo dňa 4.12.2003, 6.2.2004 a 12.1.2004.

Z odstúpenia od zmluvy zo dňa 2.12.2003 súd zistil, že toto zasielala Prvá stavebná sporiteľňa a.s. A. D., W. D. a A. Ď., ktorým oznámili, že sa jedná o zmluvu o stavebnom sporení č.1861511805, resp. zmluvu o mimoriadnom medziúvere č.1861518906 s tým, že z dôvodu, že dlžníci neuhradili zročné splátky ani v dodatočnej poskytnutej lehote a zostávajú v omeškaní na účte mimoriadneho medziúveru s viac ako dvoma splátkami v súlade s článkom VI, VII úverovej zmluvy odstupujú týmto od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a požadujú okamžité vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov, keď dlžná čiastka k 2.12.2003 predstavuje sumu 318.434,70 €, ktorú žiadali zaplatiť v lehote 7 dní. V oznámení o odstúpení od zmluvy zaslanom A. Ď. bolo uvedené, že listom zo dňa 2.12.2003 odstúpili od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere s tým, že ak nesplatí pohľadávku v primeranej lehote po uplynutí doby poskytnutej dlžníkovi na plnenie prikročia k vymáhaniu ich pohľadávky súdnou cestou, resp. prostredníctvom exekútora.

Z poštových doručení vyplýva, že ako odosielateľ je tam uvedená Prvá stavebná sporiteľňa a.s., ako adresát je uvedená na dvoch W. D.Á. s adresou M..W. XXXX/XX, Y. a na jednej A. Ď., M..W. XXXX/XX, XXX XX Y., na všetkých je ako predmet uvedené odstúpenie zo dňa 2.12.2003/0617166-4 s tým, že jedna zásielka od W. D. sa vrátila späť neprevzatá v odbernej lehote, jedná sa o zásielku zo dňa 4.12.2003, ďalšiu zásielku si prevzala dňa 14.1.2004, A. Ď. si zásielku prevzal 8.12.2003.

Z výpisu z účtu Konta medziúveru vedeného na meno dlžníka A. D., č.zmluvy 186151806, č.úveru 61716601 súd zistil, že dátum účinnosti odstúpenia je uvedený 2.12.2003, istina ku dňu odstúpenia 9.604,74 €, výška poskytnutého úveru 9.571,55 €, postúpenie pohľadávky 30.4.2007 -12.762,54 € s tým, že sú uvedené dátumy jednotlivých obrátov s ich popisom a čiastkou s tým, že sa tu nachádzajú jednotlivé vklady, výplata medziúveru, úroky za úver, poplatky za vedenie účtu, poplatky za upomienku atď.

Z uznesenia Okresného súdu Zvolen zo dňa 2.4.2014, sp.zn. 11Er 883/2004-44, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.5.2014 súd zistil, že vo veci exekúcie oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa a.s., IČO: 31 335 004 proti povinným A. D., nar. XX.X.XXXX W. W. D., nar. XX.XX.XXXX vedenej pod zn. M-EX 88/2004 súd rozhodol, že pripúšťa vystúpenie oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa a.s. z exekúcie a pripúšťa aby do exekúcie ako oprávnený vstúpil GENERAL FACTORING a.s., IČO: 35 838825; zároveň týmto uznesením súd exekúciu zastavil. Z odôvodnenia tohto uznesenia okrem iného vyplýva, že v prejednávanej veci vyhlásenie povinných o uznaní dlhu v notárskej zápisnici vzniklo súčasne (t.j. v ten istý deň) s uzavretím zmluvy o úvere, teda v čase, keď žiadny dlh neexistoval, v danom prípade existoval len záväzok povinných 1,2 vrátiť v určenej lehote poskytnutý úver, nakoľko notárska zápisnica bola spísaná v ten istý deň ako bola uzavretá zmluva o úvere a k odovzdaniu a prevzatíu peňazí pred spísaním notárskej zápisnici nedošlo, čo vyplýva aj z formulácie bodu IV zmluvy o úvere nazvaného „ podmienky vyplatenia“, podľa ktorého sa výplata prostriedkov medziúveru uskutoční až po predložení notárskej zápisnice, teda do budúca bolo možné len predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť, nebolo však určité v akej výške. Ak v čase spísania notárskej zápisnice neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, v tomto čase nemohli povinní 1,2 realizovať právo dlh uznať. Inak by povinným 1,2 bolo odňaté právo namietat' výšku uznaného dlhu v čase uznania, pretože dlh nie je dostatočne do budúcnosti určiteľný, nemožno predpokladať, či určité okolnosti nastanú. Ak úkon -dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti je absolútne neplatný právny úkon, potom povinní 1,2 nemohli svojim konaním v notárskej zápisnici jednak platne uznať dlh, čo do dôvodu a výšky, ale ani súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Súd v danom prípade vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že zápisnica, na podklade ktorej sa exekúcia vykonáva nemôže byť riadnym exekučným titulom, pretože

od počiatku nezodpovedá stanoveným zákonným požiadavkám pre notársku zápisnicu ako titulu pre exekúciu (nesplňuje formálne a materiálne podmienky) § 41 ods.2 písm.c) Exekučného poriadku a § 47 Notárskeho poriadku, teda predmetná notárska zápisnica nie je od počiatku spôsobilým exekučným titulom, a preto súd v súlade s ustanovením § 57 ods.1 písm.a) Exekučného poriadku exekúciu zastavil a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Podľa § 524 ods.1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „ OZ“) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods.2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 528 ods.1 OZ, ak splnenie postúpenej pohľadávky je zabezpečené záložným právom, ručením, alebo iným spôsobom, je postupca povinný o postúpení pohľadávky podať správu osobe, ktorá zabezpečenie záväzku poskytla.

Podľa § 23a ods.1 zákona č. 634/1992 Zb.z. v znení účinnom do 24.11.2004 zákon o ochrane spotrebiteľa, typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods.2 typová zmluva nesmie obsahovať: a) neprímerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä:

1./ podmienky, ktoré viažu predaj výrobku alebo poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby,

2./ podmienky ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s nim uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu;

b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 52 ods.1 OZ v znení účinnom od 1.4.2004 (poznámka súdu- do 31.3.2004 nebol tento § účinný), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v 8.časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods.2 a 3 OZ v znení účinnom od 1.4.2004 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods.1 a 2 OZ v znení účinnom od 1.4.2004 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 52 ods.1 OZ v znení účinnom od 1.1.2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods.2 OZ v znení účinnom od 1.1.2008 ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa §879f ods.3a 4 OZ-Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.4.2004, spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods.1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, § 54 a § 57 tohto zákona podľa ods.3 sú neplatné po uplynutí 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 879j OZ -Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2008, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008; vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1.1.2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 1 ods.2 písm.a) zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

Podľa § 261 ods.3 písm.d) Obchodného zákonníka sa touto časťou zákona spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy, okrem iného aj zo zmluvy o úvere.

Podľa § 261 ods.4 Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

Podľa § 304 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka ručením možno zabezpečiť len platný záväzok dlžníka alebo jeho časť.

Podľa § 307 ods.3 Obchodného zákonníka pri postúpení zabezpečenej pohľadávky prechádzajú práva z ručenia na postupníka v čase, keď postúpenie oznámil ručiteľovi postupca alebo preukázal postupník.

Podľa § 52 ods.2 OZ v znení účinnom od 1.4.2015 ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je na to prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto zákona, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 387 ods.1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 388 ods.1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať, alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 391 ods.1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, premlčacia doba je 4 roky.

Podľa § 310 Obchodného zákonníka právo veriteľa voči ručiteľovi sa nepremlčí pred premlčaním práva voči dlžníkovi.

Podľa § 402 Obchodného zákonníka premlčacia doba prestáva plynúť, keď veriteľ za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobí akýkoľvek právny úkon, ktorý sa považuje podľa predpisu upravujúceho súdne konanie za jeho začatie alebo za uplatnenie práva už v začatom konaní.

Podľa § 405 ods.1 Obchodného zákonníka, ak právo bolo uplatnené pred premlčaním podľa § 402 a § 404, ale v tomto konaní sa nerozhodlo vo veci samej, platí, že premlčacia doba neprestala plynúť.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že navrhovateľ sa stal veriteľom predmetnej pohľadávky voči odporcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.5.2007, v dôsledku čoho považoval námietku odporcu ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa za nedôvodnú s tým, že najneskôr sa odporca o postúpení pohľadávky dozvedel doručením žalobného návrhu spolu s platobným rozkazom.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a dlžníkmi, resp. spoludlžníkmi A. D. a W. D. bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá sa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka považuje za „absolútny obchod“, t.j. na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia 3.časti Obchodného zákonníka s tým, že plnenie záväzkov vyplývajúcich z tohto záväzkového vzťahu bolo zabezpečené tiež ručením prostredníctvom odporcu, v dôsledku čoho sa aj na toto ručenie s poukazom na § 261 ods.4 Obchodného zákonníka vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka, resp. toto ručenie sa spravuje 3.časťou Obchodného zákonníka. Súd zároveň konštatuje, že vzhľadom na účel úveru, na ktorý bol tento poskytnutý sa na tento záväzkový vzťah nevzťahuje zákon č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. predmetný úver nemal charakter spotrebiteľského úveru. Súd sa stotožnil s názorom navrhovateľa, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, ktorej súčasťou bolo aj ručiteľské vyhlásenie odporcu t.j. 5.4.2002 bola v našom právnom poriadku upravená ochrana spotrebiteľa len zákonom č. 634/1992 Zb., ktorý vymedzoval tzv. typovú zmluvu, avšak táto úprava nevymedzovala výlučnú aplikáciu Občianskeho zákonníka na právne vzťahy založené Obchodným zákonníkom z dôvodu, že takáto aplikácia je na prospech spotrebiteľa, resp. že

by aplikácia ustanovenie Obchodného zákonníka bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Navyše aj zo znenia § 52 ods.1 OZ v znení účinnom od 1.4.2004 vyplýva, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných zmluvných podmienkach nie je možné aplikovať na zmluvné vzťahy vzniknuté podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Taktiež z prechodného ustanovenia § 879f ods.3 OZ k úpravám účinným od 1.4.2004 vyplýva, že do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona sa mali dať len spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, teda odplatné zmluvy upravené podľa Občianskeho zákonníka. V zmysle § 52 ods.1 OZ v znení účinnom od 1.1.2008 sa síce spotrebiteľskou zmluvou stala každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ zo spotrebiteľom, avšak opäť s poukazom na prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.1.2008 uvedené v § 879j OZ je zrejmé, že ustanovenia účinné od 1.1.2008 nie je možné na prejednávanú vec aplikovať.

Pokiaľ odporca trval na tom, že súdenú vec je potrebné podradiť pod režim Občianskeho zákonníka ako celku a teda podľa Občianskeho zákonníka posudzovať aj inštitút premlčania, resp. inštitút ručenia, súd sa s touto obranou odporcu nestotožnil. Pokiaľ odporca zároveň poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn.I ÚS 402/2013-10 súd konštatuje, že týmto uznesením Ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť obchodnej spoločnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom porušenie, ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Sťažovateľ v tomto konkrétnom prípade namietal porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods.1 Dohovoru, rozsudkom krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu, ktoré sú podľa neho arbitrárne, založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnené. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákona viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha Ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov a v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody, a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (článok 46 ods.1 ústavy), ako i právo na spravodlivý proces (článok 6 ods.1 Dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pri preskúmaní rozsudku krajského súdu, ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu a ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v článku 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, keď aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II ÚS 4/94, II ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku VI ods.1 Dohovoru rozsudkom krajského súdu a bol naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods.2 zákona o ústavnom súde pre ich zjavnú neopodstatnenosť. Z toho súd

vyvodil, že týmto rozhodnutím Ústavný súd SR sa priamo nevyjadroval k otázkam, ktoré bolo potrebné posúdiť v súdnej veci.

Obrana odporcu spočívala predovšetkým vo vznesení námietky premlčania nároku uplatneného navrhovateľom predmetnou žalobou, a preto sa súd musel v prvom rade vysporiadať s touto námietkou, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú napriek tomu, že navrhovateľ trval na tom, že premlčanie je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a súd ich posudzoval v zmysle Obchodného zákonníka. Súd považoval za potrebné na záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere, resp. na vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v týchto záväzkových vzťahoch aplikovať 3.časť Obchodného zákonníka, keď súd v tejto súvislosti poukazuje aj na ustálenú judikatúru NS SR, v zmysle ktorej ustanovenie § 261 ods.3 písm.d) Obchodného zákonníka je ustanovením kogentným, ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho účinku dohodou zmluvných strán (napr. rozsudok NS SR zo dňa 29.11.2010 sp.zn. 5Obo /12/2010, uznesenie NS SR zo dňa 29.3.2012 sp.zn. 5Cdo 120/2010). Súd má zato, že iný výklad zákona v súčasnosti ani nie je možný, bude prichádzať do úvahy až od 1.4.2015 kedy nadobudne účinnosť novelizované znenie ustanovenia § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Nakoľko úprava premlčania je v Obchodnom zákonníku zaradená do jeho 3.časti, je potrebné aj otázku premlčania nároku uplatneného z takéhoto absolútneho obchodu ako i vzťahov súvisiacich s ručením z neho vyplývajúcich posúdiť podľa právneho režimu Obchodného zákonníka. Navyše ustanovenia upravujúce premlčanie v Obchodnom zákonníku predstavujú komplexnú právnu úpravu, čo vyplýva z dielu XI -Premlčanie, na rozdiel napr. od dielu VIII- Niektoré ustanovenia o zániku nesplneného záväzku, resp. dielu V- Niektoré ustanovenia o spoločných záväzkoch a spoločných právach, z čoho jednoznačne vyplýva, že pre otázky premlčania nie je možné ustanovenia Občianskeho zákonníka použiť ani podporne. Pokiaľ by odporca zastával názor, že právnu úpravu premlčania podľa Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať s poukazom na ustanovenie § 52 ods.2 veta prvá OZ z dôvodu, že kratšia dĺžka premlčacej doby oproti úprave v Obchodnom zákonníku je v zásade v spotrebiteľských zmluvách pre spotrebiteľa výhodnejšia, a odkazujúc na právne názory, že v zmluvách so spotrebiteľským prvkom je potrebné aj v prípade zmluvy o úvere aplikovať právnu úpravu Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o úpravu premlčania, tento právny názor vyvracia ten fakt, že výhodnejšia úprava premlčania pre spotrebiteľa v Občianskom zákonníku pre kratšiu všeobecnú premlčaciu dobu oproti úprave v Obchodnom zákonníku by mohla byť výhodou len v prípade, že spotrebiteľ je v postavení dlžníka, avšak v prípade, že je v postavení veriteľa, tak by podľa tejto logiky kratšia premlčacia doba výhodou nebola s tým, že výklad takéhoto ustanovenia, ktorý by bol odlišný podľa toho, či je spotrebiteľ v pozícii nositeľa práva alebo v pozícii osoby majúcej povinnosť, a podľa toho umožňovať použitie príslušného ustanovenia o premlčaní v Občianskom alebo v Obchodnom zákonníku, podľa konkrétnej situácie je neprijateľný, keďže by vnášal do právnych vzťahov neistotu a znamenalo by to tiež výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov takýchto vzťahov. Právna úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa a odlišne stanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa)- viď rozhodnutie NS ČR 32Cdo/337/2010 zo dňa 24.7.2012.

Napriek tomu, že súd teda posudzoval otázku premlčania v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku dospel k tomu, že nárok navrhovateľa voči odporcovi je premlčaný a preto vzhľadom na dôvodnosť námietky premlčania nemohol súd nárok navrhovateľovi voči odporcovi priznať. Súd totiž vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť odstúpením právneho predchodcu navrhovateľa od predmetnej zmluvy o úvere a táto uplynula v 4.ročnej premlčacej dobe.S obranou navrhovateľa, že premlčacia doba prestala plynúť podaním návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, sa súd vysporiadal tým spôsobom, že s poukazom na dôvody, pre ktoré bola exekúcia vykonávaná voči dlžníkom, resp. spoludlžníkom na základe predmetnej notárskej zápisnice zastavená je zrejme, že podaním návrhu na vykonanie exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu, ktorý súd vyhodnotil ako nespôsobilý exekučný titul, nemohlo dôjsť k tomu, že premlčacia doba prestala plynúť, keď analogicky súd vychádzal z ustanovenia § 405 ods.1 Obchodného zákonníka, čiže táto premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 15.1.2008 (14.1.2004 si zásielku o odstúpení od zmluvy o úvere prevzal posledný z účastníkov). Vzhľadom k tomu, že návrh navrhovateľa voči odporcovi bol na tunajší súd podaný až dňa 3.10.2012, tak ako to vyplýva z došlej pečiatky tunajšieho súdu, bol už v tom čase nárok navrhovateľa voči odporcovi premlčaný aj napriek úprave v § 310 Obchodného zákonníka.

Z dôvodu procesnej hospodárnosti konania súd už ďalej nevykonával dokazovanie ohľadne toho, v akej výške dlžník, resp. spoludlžník splácal splátky, teda či neuhradili viac ako tvrdil navrhovateľ, resp. či boli

správne uplatnené úroky z úveru, resp. úroky z omeškania, či nárok navrhovateľa na úhradu uplatnených poplatkov, vzhľadom k tomu, že bol návrh zamietnutý z dôvodu premlčania nároku navrhovateľa.

O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 151 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že o trovách bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Po vyhlásení rozsudku bolo dňa 27.11.2014 doručené na tunajší súd oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, a to Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z. .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v troch vyhotoveniach (§ 204 ods.1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)